

70. születésnapját ünnepelte

Dr. Kovács Károly 1945. február 13-án született Diósgyőrben. 1963-ban Miskolcon, a Gépipari Technikumban érettségizett, 1968-ban szerzett gépészmérnöki oklevelet az NME gépgyártás-technológiai szakán.

1968-tól 1989-ig a Diósgyőri Gépgyárban dolgozott különböző beosztásokban. Az első gyakorló év után – amit üzemben töltött – különböző innovációs témákhoz dolgozott, mint a gyorsacél forgácsolószerszámok élettartamnővelése, a kovácsolt autóalkatrészek hibafeltárása és megelőzése, a szikraforgácsolás bevezetése a süllyesztékgyártásban. 1975–1989-ig a kezdetben Metallográfainak nevezett, majd Fémtechnológiaiira változtatott osztály vezetője volt. Közben 1979–1982-ig ösztöndíjas aspiráns volt az NME Fémtechnológiai Tanszékén Káldor professzor úrnál. 1986-ban védte meg kandidátusi disszertációját „Az acél törésének anyagszerkezeti vonatkozásai” címmel.

1989. március 1-jétől az LKM Vaskohászati Minőségellenőrző Központ kialakításával, a fejlesztés tervezésével és megvalósításával bízták meg. 1990. január 1-jétől a METALCONTROL Kft. (MC Kft.) ügyvezetője. Vezetése alatt 1991-től az MC Kft. folyamatosan rendelkezik magyar, 1996–2004-ig angol (NAMAS, UKAS) akkreditálással is.

1969–1979-ig az NME Mechanikai Technológiai tanszékén, 1979–1982-ig a Fémtechnológiai tanszékén oktatott különböző tantárgyakat. 1991-ben megbízták a Miskolci Egyetem és a MC Kft. közötti szerződés alapján a Minőségbiztosítási Kihelyezett Tanszék megszervezésével, a tematika kialakításával, a képzés beindításával. 1992-től egyetemi docens, 1994–2010-ig nyugdíjba vonulásáig tanszékvezető volt.

Kreischer Károly Felsőgallán született 1945. február 15-én. Középfelsőiskolai tanulmányait Tatabányán, az Árpád Gimnáziumban végezte. A gimnáziumi érettségit követően egy évig a Mecseki Szénbányászati Tröszt Pécs VI. bányáüzemében dolgozott csillésként. 1964-

ben a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára nyert felvételt, ahol ötévi tanulás után, 1969-ben bányamérnöki diplomát szerzett.

Mérnöki tevékenységét az Országos Érc- és Ásványbányák Kutató és Termelő Művei Pátkai Bányáüzeménél kezdte, majd 1974-ig Felnémeten és Egerben dolgozott különböző beosztásokban.

1974-ben a bauxitbányászat fejlődésének legszebb korszakában, a Fejér megyei Bauxitbányák újonnan induló üzemeiben üzemvezető-helyettesi, majd üzemvezetői beosztásban a termelésirányítás mellett aktívan közreműködött az intenzív műszaki-fejlesztési kísérletek (fejlesztési technológiák fejlesztése, dízel hidraulikus rakodó és szállítógépek alkalmazása, alumíniumsüvegek elterjesztése, LHD technika kiterjesztése) megvalósításában.

AZ OMBKE-nek 1968-tól tagja, aktívan közreműködik a bányász hagyományok és emlékek (Kunoss Endre sírjának helyreállítása, a kincsesbányai Bányász Emlékpark kialakítása, fejlesztése) megőrzésében.

Munkásságát számos kitüntetés is fémjelzi: Kiváló Dolgozó (1978, 1981), Bauxitbányászatért emlékplakett (1995), Szent Borbála-emlékérem (1996), OMBKE Egyesületi Munkáért Oklevél (1998), Köztársasági elnöki ezüstérem (1999), Sólym Vilmos-emlékérem (2008), Bányászati Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst és arany fokozatai.

Schmidt György 1945. április 29-én született Sopronban. A „Selmec, Sopron, Miskolc” dinasztia utolsó tagja. Ózdon, a József Attila Gimnáziumban érettségizett. Ezután felvételt nyert a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre, ahol 1968-ban kohómérnöki diplomát szerzett a metallurgus szak vas-és fémkohász ágazatán. Ezt követően az Ózdi Kohászati Üzemek ösztöndíjasaként

az Acélmű gyár részlegnél főenergetikusként dolgozott. 1971-ben Budapesten a Magyar Vas- és Acélipari Egyesüléshez kerülésekor a fejlesztési főosztályon acélműi szakértőként alkalmazták, és később műszaki-gazdasági szaktanácsadóként dolgozott. 1979-től az Országos Tervhivatal ipari főcsoport kohászati osztályának főelőadója. Munkaterülete a vaskohászat termelésének, elosztásának népgazdasági tervezése, beleértve az ércbányászatot és kokszyártást is. 1983-tól a Kohó- és Gépipari Tervező Vállalathoz helyezték, ahol az átalakult KGT Mérnökiroda Rt. kohászati főmérnökségének szakági igazgatójaként vezette az iparág korszerűsítésével kapcsolatos műszaki tervezési tevékenységet. Ebben az időszakban vezették be Magyarországon a konverteres acélgyártást.

1966-tól tagja az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek. Az egyetemen nagy részt vállalt a diákhagyományok újraélesztésében. A vaskohászati szakosztály ifjúságfelelőse, végül alelnöke volt. 1991-ben pályázat útján került az OMBKE ügyvezető igazgatói pozíciójába, s így az egyesület vezetőjeként több mint tíz éven keresztül képviselte a bányász, kohász társadalmat. Sokat tett az egyesület fennmaradásáért és megújulásáért, a szakmaink megbecsüléséért.

Pályafutását motiválta jó szervező-készsége. Sok tudományos konferenciát rendezett a kohászat szakágában. A tematikai bizottságban és a konferencia főszervezőjeként tevékenykedett. Kiemelkedő nemzetközi rendezvények szervezése fűződik nevéhez, mint a Clean Steel, az EUROMAT. Az 1995-ben rendezett, az egyesület történetében legnagyobb, közel 4000 fős bala-tonfüredi Knappentagnak (európai bányász-kohász találkozó) szintén főszervezője volt. Az ICOTECH történelmi konferencia 35 ország részvételével szintén a legnagyobbak közé tartozott.

Több szakdolgozatot és cikket publikált, illetve előadást tartott hazai és külföldi konferenciákon. Munkáját több állami és egyesületi kitüntetéssel ismerték el. Ma legfontosabb számára a család, amelyet felesége, két gyermeke és négy unokája szerető környezetben tölt. Napjainkban erőre és egészségre van szüksége.